

PETŘÍN BRZY RÁNO V ZÁŘÍ

I.

Z jitřních svahů, když mlhy jsou smyty, když
tenkou vrstvou sterility zapráší je mráz,

v křoví cosi cukne se, nechce tuto paralýzu. Poručí
hemžení obtíženého hmyzu, sladkou pomstu spéká,
úplné cik cak punčové řezy,

ale ty já nemusím. Já na té mezi bral bych z nich jen
rum – a jím v krvi poředit fejkové *Te Deum*, jež mi
sedlo na stoličky a nijak ho nevyskřípu,

vlastně mám plné zuby asi všeho, v tomto bizarním
pohanském videoklipu. A to ještě nezačal den,
z jitřních svahů teprve mlhy jsou smyty.

II.

Přesto si mě považují. Demaskují paralelní město,
krajinu dělenou na byty, z nichž jeden byl by můj,
demonstrují širé, kypré polnosti nevěřících Tomášů,
Janů, Petřů,

a prý jaký živel vzpomenu si, ten mi bude vpleten
do vlny, do vlny svetru údajně z beránka – až mě
můj vnitřní chlad, tak zvláštní, zcela cizí od mrazu,
až vyrazí mi z ruky verzatilku a ta v saltech do
vzduchu načmárá: Je-li tu něco bílé, čisté a nevinné,
pak jen tvá další, prázdná stránka.

III.

Dobře, už ani slovo. Pokleknu, ale jen proto, abych
v trávě našel tu zapadlou tužku, a vrátím se domů.
Zapnu si televizi, s tolika programy pod palcem
nějak dožiju.